

РЕШЕНИЕ

№ 7642

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8886** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Ю. А., ЕГН: [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], срещу решение № 2944/02.08.2022г., постановено по НАХД № 16368/2021г. от Софийски районен съд, НО, 115-ти състав, с което се потвърждава електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 2789074 за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, с който на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 400 (четиристотин) лева за нарушение на чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл.189. ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

Решението на СРС е постановено след постановяване на решение № 6198/29.10.2021 г., по НАХД № 5606/2021 г. на АССГ. С него е отменено решение на СРС, 8 с-в, постановено по НАХД № 15948/20 г. и делото е върнато за ново разглеждане с указания за поправка на констатирани процесуални нарушения – установено несъответствие между индивидуализиращи белези на деянието относно мястото на извършване на нарушението и мястото, посочено в протокола за измерване с техническо следствие.

Касаторът счита, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага

съображения, че автоматизираното техническо средство, с което е заснето нарушението, не е изправно и не отговаря на регламентираните законови изисквания. Сочи, че липсва надлежен протокол за използването на автоматизираното техническо средство, с което е заснето на нарушение, което е задължително изискване на закона. Съдържащият се в административната преписка протокол е с дата, различна от тази на извършване на нарушението. Излага съображения, че е налице разминаване по отношение на мястото, на което се твърди да е извършено нарушението — според обжалвания фиш нарушението е извършено в [населено място], [улица], посока от бул.А. М. към [улица], а според протокола техническото средство е било разположено на друг булевард в [населено място]. Твърди, че давностният срок за ангажиране на административно-наказателната отговорност по чл.34 Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), към датата на издаване на електронния фиш е изтекъл. Сочи, че в електронния фиш не е посочена датата на издаването му, което представлява съществено процесуално нарушение. Излага още, че органът по съставяне на електронния фиш, освен всичко, не е спазил и нормативните изисквания за посочване на мястото на извършване на нарушението, посочени в чл. 189, ал.4 от ЗДвП. Твърди, че не е индивидуализиран видът на „автоматизираното техническо средство“, с което е заснето нарушението - стационарно или мобилно. Излага още, че в електронният фиш не е посочен и допустимият от закона толеранс, което води и неправилно определяне на приложимата правна норма и оттам на размера на глобата. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС и да се отмени изцяло процесния електронен фиш.

Ответникът Столична дирекция вътрешни работи, отдел „Пътна полиция“, чрез писмена защита оспорва касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СПП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

С решение № № 2944/02.08.2022г., постановено по НАХД № 16368/2021г. Софийски районен съд, НО, 115-ти състав е потвърден електронен фиш Серия К № 2789074, издаден от СДВР, СРС е приел, че на 03.06.2019 г., в 16:40 часа, в [населено място], [улица], срещу № 163, с посока на движение от [улица]към [улица], с преносима система за видеоконтрол на скоростта на МПС, тип А. САМ 81, с фабричен №

11743EE, е заснето движение на лек автомобил марка „М.“, модел „Е 320 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , със скорост от приблизително 117 км/ч - при ограничение на скоростта от 80 км/ч, въведена с пътен знак В-26. От справка за регистрация на автомобила се установило, че същият е регистриран като собственост на С. Ю. А..

За нарушаване на забраната, съобразно нормата на чл. 21, ал. 2 вр. ал.1 от ЗДвП, е издаден обжалваният електронен фиш, с който на С. Ю. А. е наложена глоба в размер на 400 лв., на основание чл. 189. ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП. Във фиша е вписано, че установената скорост на движение на автомобила е 113 км/ч, а не заснетата скорост на движение от 117 км/ч, след като е отчетен толеранс като възможна грешка от $\pm 3\%$.

СРС е приел, че ЕФ е връчен на А. на 10.11.2021 г., като в него е отразено, че той е собственик на автомобила. Следва да се посочи, че е допусната грешка при изписване на годината на връчване. ЕФ следва да се приеме, че най-късно е връчен на 10.11.2020 г. – датата, която се сочи в жалбата от С. А. и доколкото липсва по делото удостоверяване на друга, по-ранна дата. Посочената грешка обаче не се е отразила нито на формираните фактически установявания, нито на правилността на правните изводи.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че при издаването на оспорения ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения - издаден е от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне и съдържа всички необходими реквизити. Изложил е доводи, че от датата на нарушението не е изтекъл нито 3-годишният срок по чл.11 от ЗАНН, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, нито абсолютният давностен срок по чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, поради което е счел, че наведените с жалбата възражения в този смисъл са неоснователни.

Съдът е посочил, че електронният фиш е издаден при спазване на изискванията на чл.189, ал.4 от ЗДвП, както и че процесната система за контрол на скоростта - ARH SAM S1, отговаря на изискването на §6, т.65 от ДР на ЗДвП на автоматизирани технически средства и системи - уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

При повторното разглеждане на делото пред СРС съдът е изискал преписката по оспорения акт, като е представен нов протокол, различен от обсъдения.

Предвид новопредставения протокол СРС е изложил е доводи, че видно от протокола за използване на техническо средство или система от 03.06.2019г., системата е позиционирана в [населено място], бул.Ц. шосе, срещу № 163, с посока на движение на контролираните МПС от [улица]към [улица], с въведено ограничение от 80 км/ч., с пътен знак В-26. Първоинстанционният съд е счел, че в конкретния случай е безспорно установено нарушението, доколкото при разрешена скорост на движение до 80 км./ч., обозначена с пътен знак В-26, водачът се е движел с 113км./ч., превишавайки допустимата скорост с 33 км./ч.

Пред тази инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по реда на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

Съдът споделя изводите на първоинстанционният съд, че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се приеме, че касаторът е нарушил чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП. С. Ю. А., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта извън населено място. По аргумент от чл.21, ал.1 от ЗДвП извън населено място ограничението на максимално допустимата скорост е 80 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл.21, ал.2 от ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена, а извън населено място разрешената скорост е 80 км/ч.

Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки, съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП, са годни веществени доказателствени средства. Касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на нарушението.

Неоснователни са възраженията на касатора, че техническото средство, измерило скоростта е технически неизправно, както и че не е установено. Установява се, че нарушението е установено посредством преносима система за видеоконтрол. Нейните индивидуализиращи белези, посочени в ЕФ, съвпадат с тези, установени с протокол № 51-С-ИСИС от 26.09.2018г. /представен при повторното разглеждане на делото/, издаден от Българския институт по метрология. От този протокол следва да се направи извод също така, че техническото средство съответства на одобрения тип и отговаря на изискванията; мобилната система е преминала последваща проверка след ремонт и е технически изправна.

Неоснователно е твърдението, че липсва надлежен протокол за използването на автоматизираното техническо средство, с което е заснето на нарушение, както и че представеният е с дата, различна от тази на извършване на нарушението. Видно от представения при потворното разглеждане на делото протокол, на него е отбелязано, че датата му на използване е 3.6.2019 г., а мястото – [улица], срещу № 163; отбелязана е посоката на заснемане, която съвпада с тази, посочена в ЕФ.

Настоящият състав споделя изводите на СРС, че непосочването на датата на съставяне на ЕФ в случая не следва да се приеме за съществено процесуално нарушение. Специалната норма на чл. 189, ал. 4 ЗДвП не предвижда такова изискване. Видно от представения ЕФ следва да се приеме, че са спазени реквизитите на чл. 189, ал. 4 ЗДвП (Нова - ДВ, бр. 10 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 19 от 2015 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 2017 г.).

Настоящият състав споделя изводите на СРС и относно спазването на изискването на чл. 34 ЗАНН. Посочената норма предвижда кога, в кои срокове не се образува административно-наказателно производство. В случая обаче, следва да се има предвид спецификата на оспорвания акт – електронен фиш. При издаването му не се съставя акт за установяване на административно нарушение и въз основа на него – наказателно постановление. Издава се единствено електронен фиш, поради което и не би могло да се постави въпрос относно приложението на чл. 34 ЗАНН. Оттук и непосочването на датата на издаване на ЕФ не може да се приеме за съществено процесуално нарушение.

Неоснователно е твърдението, че в електронния фиш не е посочен и допустимият от закона толеранс, което води и неправилно определяне на приложимата правна норма и оттам на размера на глобата. Видно от електронния фиш е посочен такъв.

Разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДВП въвежда забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. В чл.182, ал.1, т.4 ЗДВП е предвидено, че който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишение от 31 до 40 км/ч - с глоба от 400 лв. Установеното е в конкретния случай превишение е 33 км/ч, поради което правилно е приложена цитираната санкционна разпоредба, като е взета предвид и стойността от 3%, представляваща възможността за техническа грешка. При тези данни, размерът на наказанията е определен правилно, съгласно чл. 27, ал. 1 и, ал. 2 ЗАНН.

По отношение на приложението на т.р. № 1/26.2.2014 г., приложението на чл. 189, ал. 4 ЗДВП, в посочената по-горе редакция, както и Наредба № 8121з-532/12.5.2015 г., настоящият състав изцяло споделя изводите на СРС, поради което препраща към тях, на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

С оглед изложеното, при извършената касационна проверка не се установяват основания за отмяна на обжалваното съдебно решение - СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, постановено при правилно приложение на материалния закон, преценявайки всички събрани в хода на производството доказателства, без да игнорира или анализира превратно което и да е от тях. По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че подадената касационна жалба е неоснователна.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лв., на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2944/02.08.2022г., постановено по НАХД № 16368/2021г. от Софийски районен съд, НО, 115-ти състав.

ОСЪЖДА С. Ю. А., ЕГН: [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция вътрешни работи сумата от 80 лв. разноски

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

